

תלמוד תורה יטב לב דרבינו יואל מסאטמאר

בהתייסדות כ"ק מרן רבינו הקוה"ט זיעוועכי"א | בנשיאות כ"ק מרן רבינו הגה"ק שליט"א

קרית יואל | בני ברק

נישט גענומען די

טייערע ברייאנטן

נישט גענומען די טייערע בריליאנטן

א גרויסער עושר איז געווען רבי יהודה לייב, אלע פאבריקן אינעם שטעטל זענען געווען זיינס, און ווי גרויס זיין עשירות איז געווען, איז אויך געווען זיין גוט הארציגקייט און גוטסקייט, מיט זיין ברייטע האנט פלעגט ער טיילן אסאך געלט פאר צדקה און חסד.

אבער דאס רעדל פון הצלחה האט זיך איבער געדרייט, און אין איין טאג האט ער פארלוירן זיין גאנצע רייכקייט, און איז געווארן א ארימאן. רבי יהודה לייב זיצט ביי זיך אין שטוב, און טראכט ווי אזוי ער וועט קענען אהיים ברענגען אביסל עסן פאר זיין פאמיליע, ער האט זיך זייער געשעמט צו אויסשטרעקן זיין האנט און בעטן פון די איינוואוינער פון שטאט, ווען אלע געדענקען נאך אז פאר א קורצע צייט צוריק איז ער געווען דער גרעסטער עושר און ער האט זיי אלעמען געשפיזט.

האט ער נישט געהאט קיין אנדערע ברירה, נאר אוועק צו פארן אויף א ווייטע פלאץ און דארטן פראבירן זיין מזל און הצלחה, אפשר וועט ער דארטן גליקליך ווערן און אהיים קומען מיט א גרויסער פארמעגן, געטראכט און געטוהן..., ער געזעגנט זיך פון זיין משפחה, און הייבט אן צו וואנדערן פון איין פלאץ צום צווייטן, און פון צווייטן צום דריטן, אזוי איז ער ארום געגאנגען אפאר יאר, ביז ער איז אנגעקומען צו א לאנד וואס זענען דא אסאך בריליאנטן און דיאמאנטן..., יא אזוי ווי די הערסט, די מענטשן וואס וואוינען דארט טוהן נישט שעצן די גרויסקייט און טייערקייט פון די טייערע שטיינער, זיי ווארפן זיך ארום אין די גאסן אזוי ווי מיסט.

אפאר יאר איז רבי יהודה לייב געזיצן און געהאנדלט מיט וואס ער האט געטראפן דארטן, און אזוי האט ער צוזאם גענומען א קליינע סומע געלט, און האט געטראכט אז ס'איז שוין געקומען די צייט צו פארן אהיים, צו זיין משפחה, וואס ער האט שוין איבער געלאזט מיט אסאך יארן צוריק, ער האט נישט געטראכט צו נעמען מיט זיך בריליאנטן און דיאמאנטן, ווייל ביי די לאנד וואו ער געפינט זיך דארט יעצט, האבן זיי נישט קיין ווערד, אבער דאך פארן פארלאזן יענע לאנד, האט ער אנגעפילט א זאק מיט די קליינע שטיינער טראכטנדיג אז ער וועט זיי געבן פאר זיינע קליינע קינדער זיי זאלן זיך קענען שפילן מיט זיי.

אויפן וועג אהיים האט רבי יהודה לייב געבלאנדזשעט, און די שפיץ וואס ער האט מיט גענומען מיט זיך האט זיך איהם געענדיגט, און אויך די געלט וואס ער האט אנגעגרייט פאר די הוצאות פון די וועג האט זיך אויסגעלאזט, זעצט זיך רבי יהודה לייב אראפ און הייבט אן ביטערלעך צו וויינען, ער זעהט שוין נעבעך ווי אזוי ער שטארבט דא אינמיטן וועג און זיין משפחה וועט זיך קיינמאל נישט דערוויסן פון דעם.

אזוי זיצנדיג און וויינען, איז אדורך געגאנגען נעבן אים א מענטש וואס האט געטראגן אויף זיין פלייצע א זאק מיט ברויט, הייבט זיך רבי יהודה לייב אויף, לויפט צו יענעם דורכגייער, און פעט זיך ביי אים ער זאל אים געבן אביסל ברויט, כדי ער זאל בלייבן לעבן, יענער דורכגייער האט אים געענטפערט, אז ער איז גרייט אים צו געבן, נאר אויב ער וועט באקומען פון אים אנשטאט די ברויט עפעס א אנדערע זאך, רבי יהודה לייב נעמט ארויס די זאק וואס איז אנגעפילט מיט די טייערע שטיינער, און ער גיסט זיי אריין אינעם צווייטג'ס זאק, און דער דורכגייער געבט אים אנשטאט דעם אביסל ברויט.

נאכן ווייטער גיין אפאר טעג, איז רבי יהודה לייב אנגעקומען אין שטוב, זיין משפחה האט אים אויפגענומען מיט גרויס פרייד, זיי האבן קוים געווארט אז ער זאל עפענען זיינע פעקלעך, זיי זענען געווען זיכער אז עס ליגן דארט טייערע מתנות, און א גרויסער פארמעגן וואס ער האט צוזאם גענומען זייענדיג אין די ווייטע לאנד, אבער ווען די קינדער האבן געעפנט די פעקלעך, איז זיי שווארץ געווארן פאר די אויגן, די פעקלעך זענען געווען אנגעפילט מיט פארשימלטע ברויט וואס איז פארבליבן אין די זאק, גלייך האט זיך אנגעהויבן א געוויין און א געשריי, 'אויף דעם האבן אונז געווארט אזויפיל יארן, האסט נישט געקענט אהיים ברענגען אביסל געלט', רבי יהודה לייב הערט זייערע געשרייען און שווייגט, די קינדערלעך האבן ווייטער געזוכט אין די זעק, און האבן געטראפן דארטן אביסל גלאנציקע שטיינער, די משפחה האבן עס געטראגן פאר א סוחר פון דיאמאנטן, און זיי האבן באקומען גאר א גרויסע סומע געלט, און די פרייד איז געווען זייער גרויס אין זייער הויז.

אבער דעמאלטס האט זיך געהערט א טיפן קרעכץ פון רבי יהודה לייב'ס מויל: 'וויי איז צו מיר, ווען איך בין געווען אין די לאנד וואס דארטן קען מען צוזאם נעמען טייערע שטיינער, האב איך נישט געוואוסט זייער טייערקייט און זייער אמת'דיגער ווערד' און שפעטער שטארקט זיך זיין געוויין 'און אפילו פון די ביסל שטיינער וואס איך האב יא אריינגעלייגט אין זאק, האב איך אוועק געגעבן פאר איינציגע פארשימלטע ברויט, וואס זענען גארנישט ווערד', און רבי יהודה לייב ענדיגט נישט צו וויינען און קלאגן אויף זיין גארישער אויפפירונג.